

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΣ.

Εντός Δραχ. 22.
Εκτός 26.

Διά τας Διατριβάς τὸν σίχ. λ. 25.
Διά τὰ Δικαστικά τὸν σίχ. λ. 15.
Διά τας Εἰδοποιήσεις . . Δρ. 6.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ, τῆ 28 Σεπτεμβρίου 1857.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἰδοὺ τέλος πάντων τῆς διαφορᾶς ἡ κορύφωσις ποῦ μᾶς ἔφερε, καὶ τῆς ἰδιοτελείας τὸ παθος ποῦ μᾶς ὤθει· ἡμεῖς αὐτοὶ νὰ δίδωμεν ὄπλα εἰς τὰς ἐπιτηδείας χεῖρας τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐθνικῆς δόξης, καὶ νὰ προσφέρωμεθα θύματα εἰς τὸν ξενισμὸν, ὅστις κερδίζει τῆς κακοβουλίας τοῦ τοῦ σκοποῦς, βλέπων τοῦ ἱεροῦ καὶ μεγάλου ἡμῶν ἀγῶνος τὰ ἱστορικὰ κατορθώματα, νὰ περιπίπτωσιν εἰς τῶν Ἐφιαλτῶν τὸν προδοτικὸν κάλαμον, τὸν ὑπηρετοῦντα ὀλίγων κακοζήλων ὑποβολέων τὰ πάθη, οἵτινες διὰ νὰ κοσμήσωσιν τὴν ἀφρονα κεφαλὴν τῶν μετῶν ἀντιζήλων τὰς δάφνας, διότι αἱ ἰδικαὶ τῶν ἐμαρᾶνθησαν, καταρρίπτουσι, μαδοῦν ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς κλάδους τοῦ στεφάνου τῆς κοινῆς πατρίδος, εἰς τῆς ὁποίας τὴν δόξαν ἐθυσίασαμεν, ἠγωνίσθημεν, ἐμοχθήσαμεν ἀπὸ κοινοῦ αἱ τρεῖς ναυτικαὶ νῆσοι, μόνον ἀντιζήλικιν ἔχουσιν εἰς τὰς ἀγίας ἐκείνας ἡμέρας, ποῖα τῆς ἄλλης νὰ φανῆ ὑπερτέρα, διαπράττουσα πλεῖον διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν Ἐλευθερίαν.

Σήμερον ὅμως, ὅτε τοὺς ἡρωϊκοὺς ἐκείνους χρόνους, τοὺς πλήρεις μεγάλων ἔργων καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων, διεδέχθησαν ἡμέραι ἀπραξίας πονηραὶ, καὶ τὴν ἱεράν ἐκείνην αὐταπάρνησιν τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἀγῶνος, κατέλαβε τῆς εὐζωίας ἡ μανία, ἐπὶ μὲν ὅν ἦτον οἱ μικροὶ νὰ φανῶσι μεγάλοι, οἱ Ἐφιαλταὶ Λεωνίδαί, καὶ οἱ ἀγέννητοι καὶ ἀγράμματοι, ὡς ὁ Δ. Τζαμαδὸς νὰ γράψωσι διεστραμμένως ἱστορίαν δῆθεν, ὑπὸ τὸ περυγίζον ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν πνεῦμα τῆς διαφορᾶς καὶ τῆς ἐρημώσεως.

Πλὴν, Τσαμαδὲ, οἰοῖσθε καὶ ἀνῶν οἱ ὑποβολεῖς σου δὲν ἠρυθρίασαν, ὅτε σοὶ ἐκανονάρχουν τόσῳ μεγάλα καὶ ἀκατέργαστα ψεύδη; καὶ ὅτε σοὶ ὑπηγόρευον, ὅτι ὁ Παπανικολῆς ἦτο ναύτης εἰς τὸ πυρπολικὸν τοῦ Πιπίνου, ὅτι ὁ Πατατούκος εὐρίσκεται μετὰ τῶν ζῶντων καὶ ὅτι δι' ἐλεημοσύνην δῆθεν ἐκλήθη ὁ Κανάρης εἰς τῆς Ἀλεξάνδρειας τὴν ἐκστρατείαν, ἡ καρδιά τῶν δὲν ἔδωκεν οὔτε ἕνα παλμὸν, εἰς τὴν μνήμην τῆς ἱερᾶς ἐκείνης ἐποχῆς, καθ' ἣν αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ νῆσοι ἐμάχοντο ὑπὸ τὴν αὐτὴν σημαίαν μιᾶς

ἀγίας πίστεως, καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἔσπερον τὸν ἀριστεύσαντα ἥρωα, διότι κοινὴ ἐθεωρεῖτο καὶ ἡ δόξα;

Ὡ, μὰ τὴν γλυκεῖαν πατρίδα! τὴν ὁποίαν ἀπολέσαμεν, μεγάλη εἶναι ἡ ἀνεξικακία ἡμῶν, διὰ νὰ σὰς ἐρωτῶμεν εἰσέτι, περὶ αἰσθημάτων τὰ ὁποῖα ἀρνείται διὰ τσαυτῆς ἀναιδεῖας τὸ ὁποῖον ὑπέγραψες φυλλάδιον, τὸ δεικνύον, ὅτι οἱ ὑποβολεῖς σου, Τσαμαδὲ, ἡ δὲν εἶναι ἀγωνισταί, καὶ διὰ τοῦτο μισοῦν τὸν ἀγῶνα, ἡ εἶναι ἐξ ἐκείνων οἵτινες πλανηθέντες εἰς τοῦ ξενισμοῦ τὰ δελεάσματα, παρέδωκαν ἑαυτοὺς δούλους, ἐμπαίζοντας εἰς τὰς ἐντροφὰς τῶν τοῦ μεγάλου ἀγῶνος τὴν δόξαν.

Δὲν ἔπρεπε νὰ σὰς σκανδαλίση τὸ φυλλάδιον τοῦ Καθηγητοῦ Ν. Κοντζιά, διότι, ὅσα ἐγράψαν ἐκεῖ, πρὸς τὸν Τρικούπην, τὸν ἱστορικὸν μερολήπτην, πρὸς ἐκείνον ἀπευθύνοντο, σκοποῦντα χάριν τῆς ἱστορίας, νὰ τὸν κάμωσι νὰ ἐπανορθώσῃ ὀλίγα κἂν ἐκ τῶν πολλῶν ἐσφαλμένων, τὰ ἀφορῶντα ἰδικῶς τὴν πατρίδα ἡμῶν τὰ Ψαρά καὶ τὸ φυλλάδιον ἐκεῖνο ἐπληρώθη κατὰ τὴν τέχνην τῆς ἐπιχρίσεως, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἀπομνημονεύματα ἔλαβον κύρος ἱστορικόν, ἐνεκα τῆς ἐπιστημότητος δι' ἣς ἐπεμαρτυροῦντο τὰ γεγονότα· ἀλλ' ἡ ἀνασκευὴ τῶν ὑποβολέων σου, Τσαμαδὲ, φέρει τὴν ἐπίσημον σφραγίδα τῆς ἀναιδεῖας καὶ τοῦ ψεύδους, καὶ δὲν σοὶ τὸ λέγομεν μόνον ἡμεῖς, τὸ λέγει ἡ γενικὴ ἀποδοκιμασία ἣν ἔτυχε, ὅχι παρ' ἡμῖν καὶ τοῖς Σπετσιώταις, οἵτινες ἔχομεν πλείοτερον δίκαιον νὰ ἀγανακτῶμεν, ἀλλ' αὐτῆ τῶν συμπολιτῶν σου ἡ κρίσις, οἵτινες καλῶς ἐξετίμησαν τὴν ἀνασκευὴν σὰς, ὡς ἔργον τὸ ὁποῖον ὑπηγόρευσε ὁ κακόζηλος ἐγωισμὸς τινῶν παχυνομένων ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ αἵματα τῶν ἄλλων.

Μᾶς εὐχαρίστησεν ὅμως ἡ εἰς τὸ περιοδικὸν σύγγραμμα ὁ Ἀβδὴρ ἰτῆς διατριβῆ τοῦ συμπολιτοῦ ἡμῶν, ἡτις χωρὶς νὰ προσβάλλῃ τὰ ἅγια καὶ τὰ ἱερά τῶν ἀγῶνος, κλείει τὰ στόματα τῶν ὑποβολέων σου, Τσαμαδὲ, καὶ δίδει πρὸς σὲ τὸν ἀγέννητον, ἐν ῥάπισμα ἰσχυρὸν, διὰ τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων τῶν προκρίτων τῆς πατρίδος σου, τοῦ Βουλευτικοῦ, τοῦ Ἐκτελεστικοῦ, οἵτινες ἄλλως ἐσκέπτοντο περὶ τῆς ἰδίας ἡμῶν πατρίδος· ἡ τοὺς ὑποβολεῖς σου, ὅπερ ἀποδεικνύει τὸ μεγαλεῖον τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν ταπεινοσύνην τῆς διαφορᾶς σὰς.

Ἀσεθήσατε ὑποβολεῖς τοῦ Τσαμαδοῦ, καὶ χάριν τοῦ ψεύδους ἠνοίξατε τὰ ἱερά μνήματα τῶν νεκρῶν τοῦ

Παπανικολῆ καὶ τοῦ Πατατούκου καὶ δὲν ἐφοβήθητε μὴ ἡ σκιά τοῦ ἥρωος σὰς πυρπολήσῃ, ὡς ἐπυρπόλησε τὸ ἐν Ἐρεσσῷ δίκροτον, διὰ τοῦ ἠφαιστείου τὸ ὁποῖον αἱ χεῖρες τοῦ Πατατούκου κατεσκεύασαν;

Ἄλλ' οἱ ἱερόσυλοι, τὸν Θεὸν δὲν φοβοῦνται, οὐχὶ τῶν νεκρῶν τὰς σκιάς θὰ φοβηθῶσιν! Ἡμεῖς ὅμως, ἡμεῖς οἱ ἐπιζῶντες ἔχομεν ἐντολὴν ἱεράν νὰ ὑπερασπίσωμεν τοῦ μὲν τὴν δόξαν καὶ τοῦ ἄλλου τὴν μνήμην.

Γράφοντες περὶ Ψαριανῶν, ἠβελήσατε ἐν γνώσει νὰ διαστρέψῃται τὴν ἱστορίαν, ἡτις διατρέχει εἰς ὅλων τὰ στόματα, καὶ ἐν ἀγνοίᾳ, (διότι εἶθε ἀγράμματοι) νὰ διαψεύσῃτε τοῦ Λαμαρτίνου, τοῦ Βίκτορος Οὐγγῶ, τοῦ Βασιλέως τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκου τὰ δῶα καὶ μόνον περὶ Ψαρῶν ποιήματα, καὶ νὰ κλονίσῃτε, σεις οἱ μικροί, τῆς μεγάλης Εὐρώπης τὴν πεποίθησιν, ἡτις διακηρύττει, ὅτι οἱ Ψαριανοί, ἦσαν τοῦ ναυτικοῦ ἀγῶνος ἡ δόξα.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, κατὰ τὴν ἀνασκευὴν, ὅτι οὐδεὶς Ἐλληὴν (τῆς γενεᾶς σὰς ὅμως) πιστεύει, ὅτι κατεστραμμένων τῶν Ψαρῶν, ὁ Κανάρης ἐνήργησεν ἐκστρατείαν τοσοῦτον ἐνδοξον εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἐπομένως αὐτῶ τῶν Ἰδραίων· τὸ πιστεύει ὅμως ἡ Εὐρώπη, διότι τὸ ἐμαρτύρησεν ὁ Ἀμιλτῶν, τὸ γνωρίζουσιν οἱ πρόκριτοι τῆς Ὑδρας, καὶ τοῦ Κανάρη ἡ ἀπλή ὑπογραφή εἰς τὴν μαρτυρίαν αὐτὴν, θέλει διασκεδάσει τοῦ σκότους τὰ γεννήματα, καθὼς ὁ δαυλὸς τοῦ διεσκέδασεν ἄλλοτε τοῦ ἐχθροῦ τὰ φοβερά σχέδια, ὅστις διὰ στόματος τοῦ Χοσρέφ ἢ Ταπάλ-Πασᾶ, ὡμολόγησεν ἐπὶ τοῦ θανάτου τοῦ Στρατηγοῦ Κολοκοτρώνη, ὅτι τῶν Τούρκων ἡ καταστροφὴ καὶ ὁ τρόμος, ἦτο τοῦ Κανάρη ἡ παρουσία καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη τὸ ὄνομα.

Διαβολεῖς τοῦ Τζαμαδοῦ, μάθετε, ὅτι ἂν οἱ πυρπολισταὶ τῆς πατρίδος σὰς ἐλάμβανον μισθοὺς καὶ ἀμοιβὰς, ὡς φαίνεται εἰς τοὺς καταλόγους τῶν ναυτικῶν ἀποζημιώσεων, οἱ Ψαριανοὶ ὅμως ὑπηρετοῦν ἀμισθὶ καὶ μόνον ἀμοιβὴν εἶχον τὸν στέφανον, ὅστις ἀνέμενε αὐτοὺς εἰς τοῦ λιμένος τῶν τὴν ἀποβάθραν καὶ τῶν συμπολιτῶν τῶν τὰς ἐπευρημήσεις αἵτινες συνώδευον αὐτοὺς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ψαλῆ ἐκεῖ ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν νικητῶν, καὶ νὰ ἀκουσθῶσιν αἱ ὑπὲρ αὐτῶν εὐχαὶ τοῦ λαοῦ. Δακρύζομεν, δακρύζομεν, εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς ζωῆς ἐκείνης, ὅτε μόνον τὸν Θεὸν καὶ τὴν Πατρίδα ἐδουλεύο-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

Ἐντὶ πλαστῶν διηγημάτων καὶ μυθιστορημάτων, ἅτινα συνήθως, ὡς μήποτ' ὄφελε, δημοσιεύονται ὡς παραρτήματα καὶ ἐπιφυλλίδες ἐν ταῖς ἐφημερίσιν, εὐαρεστότερον καὶ ὠφελιμώτερον τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ Ἀστέρου ἐνομίσαμεν νὰ ὑποσυνάψωμεν αὐτῶ τὰς ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΑΣΙΑΤΙΚΩΝ ΕΘΝΩΝ σκέψεις ἀνδρὸς σοφοῦ, τοῦ Γάλλου G. Pauthier. -Τὰς ἀξιολόγους ταύτας σκέψεις ὁ πολυμαθὴς καὶ σοφὸς συγγραφεὺς ἐκτίθησιν ὡς προλεγομένα ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ πρό τεσσάρων ἐτῶν ἐκδοθέντι συγγράμματι, καὶ ἐπιγραφομένῳ Les livres sacrés des l' Orient.

ῶν, καὶ ὧν δὲν γινώσκωμεν ἀκριβῶς, εἰ μὴ τεμάχια τινὰ ἀτυχεύοντα.

Ἡ Ἀνατολὴ, μετὰ τῶν ἀπείρων αὐτῆς ἀναμνήσεων, αἵτινες τοιαύτην ἔχουσι πρὸς τὸ σύμπαν σχέσιν, οἶκν αὐτὸ τὸ σύμπαν πρὸς τὸν κύκλον τοῦ ἡλίου, μετὰ τῶν ἀμυδῶν αὐτῆς ἐρήμων, ἐν αἷς μένουσιν ἀγνωστὰ Ἔθνη ὀλόκληρα, ἡ Ἀνατολὴ ὑπάρχει πάντοτε. Διακτερεῖ δὲ ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς ἔτι ζώτας τὰς πρώτας παραδόσεις καὶ τὸ πρῶτον αἰνίγμα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὡς καὶ ἐν τῇ Ποιήσει, ἐν ταῖς θρησκευτικαῖς ἀποκαλύψεσιν, ὡς καὶ ἐν ταῖς φιλοσοφικαῖς ἐρευναῖς, ἡ Ἀνατολὴ προηγείται τῆς Δύσεως. Ὁρεῖλομεν ἄρα νὰ ἐπιζητήσωμεν τὸ νὰ γνωρίσωμεν αὐτὴν, ὅπως δυναθῶμεν νὰ γνωρίσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς.

Ἄπο τίνος χρόνου πάντες ἐνόησαν, ὅτι ἡ ἱστορία τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων, ὡς καὶ αἱ γνώσεις, ἃς κατέλιπον ἡμῖν περὶ τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς, ἦσαν πάντῃ ἀνεπαρεῖς; εἰς τὸ νὰ ἐκτιμῶμεν ἀκριβῶς οὐ μόνον τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐπὶ πάντων τῶν τόπων τῆς γῆς καὶ ἐπὶ πάσας τὰς ἐποχὰς, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν Ἑθνῶν Ἑλληνικοῦ καὶ Ῥωμαϊκοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν τῶν νεωτέρων Ἑθνῶν διότι εἰς τὴν μεγάλην κίνησιν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἡ ἐπιστήμη τῆς ἱστορίας ὀφείλει νὰ προσδιορίσῃ ἀτόμω καὶ Ἐθνῶν τὴν καταγωγὴν, καὶ παντοῖα, ἐπιβρόδᾳ, καθὼς ἡ Γεωλογικὴ ἐπιστήμη ὀρίζει ἐπὶ τῶν διαφόρων θέσεων καὶ σχημάτων τῆς γῆς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς διαφόρους ἐποχὰς τῶν πρωτογενῶν, δευτερογενῶν, καὶ τριτογενῶν στρωμάτων τῆς γῆς. Ἐὰν ὁ ἱστορικὸς καὶ φιλόσοφος περιωρίζοντο μόνον εἰς τὸ νὰ σπου-

δάζωσι τὰ πρῶτα ἔργα καὶ τὰς πρώτας ιδέας λαοῦ τινός, δὲν ἤθελον ἔχειν εἰ μὴ ἀτελεστάτην τινὰ γνῶσιν τοῦ μεγάλου συστήματος καὶ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καθὼς ὁ Γεωλόγος, ὅστις ἤθελον ἐξετάσῃ ἐν μίῳ ὄρει καὶ μίᾳ κοιλιάδᾳ, δὲν ἤθελον ἔχειν ὁμοίως, εἰ μὴ ἀτελεστάτην τινὰ γνῶσιν τοῦ γήινου συστήματος.

Ἐκ τῶν εἰρημένων κατανοεῖ τις εὐκόλως, πόσον ἐνδιαφέρει τὸ νὰ γνωρίσωμεν τὰ μεγάλα ἱστορικά, φιλοσοφικά, καὶ θρησκευτικά μνημεῖα τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς· ἅτινα ὑπῆρξαν ἡ πρώτη ἐστία τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· μνημεῖα, ἅτινα ὠδήγησαν αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς τὰς διαφόρους ὁδοὺς τοῦ πολιτισμοῦ, ὡς ἡ στυλὴ τοῦ πυρὸς ὠδήγησε τὸν λαὸν Ἰσραὴλ.

Μετὰ τῶν πάντων τῶν προβλημάτων, ἅτινα μέχρι τοῦδε τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐνησχολήθη νὰ λύσῃ, οὐδὲν ἔτιως ὑπάρχει μᾶλλον ἐνδιαφέρον καὶ μᾶλλον ὠφέλιμον, ἢ τὸ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀνθρωπίνων καινῶν. Ἐὰν δὲν θεωρήσωμεν ἀρκούσαν τὴν θρησκευτικὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου, καὶ ζητήσωμεν νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν ἡμετέραν περιέργειαν δι' ἱστορικῆς τινὸς ἐξηγήσεως, τὰ μεγάλα μνημεῖα, ἅτινα ἐχρησίμευσαν ὡς βάσις τῶν πρώτων ἀναφανέντων πολιτισμῶν, εἰσὶν ἐξ ἀνάγκης τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς πνευματικῆς ταύτης λύσεως. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ μνημεῖα ταῦτα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γινώσκωσιν οἱ ἐνασχολούμενοι εἰς τὴν λύσιν τῶν τοιούτων προβλημάτων, ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος Προλόγου, πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀφωτισμένος εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γλωσσῶν καὶ τοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ πολιτισμοῦ, συνέλαβεν ἐκ πρώτης ἀφετηρίας τὴν ιδέαν τοῦ νὰ γνωστοποιήσῃ τινὰ ἐκ τῶν ἀρχαίων τούτων μνημείων, ἅτινα διακρίνονται μέχρι

Ἄπο τίνος χρόνου αἱ περὶ Ἀνατολῆς μελέται θεωροῦνται ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἴσως ἐνδιαφέρονται. Εἰς τὰς μελέτας ταύτας ἐμφαίνεται πλέον τι ἢ ἀπλή περιέργεια· ἐμφαίνεται ἀληθὴς συναίσθησις τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ γνωρίσωσι τοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας, οἵτινες φαίνονται σήμερον κεκλιμένοι νὰ λάβωσιν ἐνεργητικὸν μέρος εἰς τὴν κοινὴν τῶν Ἑθνῶν κίνησιν, καὶ τοῦ νὰ ζητήσωσι νέας ἱστορικὰς ἐξηγήσεις ἐπὶ γεγονότων κακῶς μέχρι τοῦδε ἐξηγημένων, ἢ παντελῶς ἀνεξηγήτων, συνδεδεμένους τὰ ἀπὸ ὠλύτου Χρονικῆς τῆς μεγάλης τῆς ἀλύσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἅτινα καλύπτονται ἐν τῷ σκότει τῶν αἰ-

μεν, και κλίνει απο θλιψιν, κλίνει μα την Πατριδα! η κεφαλη μας ενωπιον του ασεβους γραμματος της ανασκευης σας, δι ου και αυτη η μαρτυρικη πτωσις της Πατριδος ημων υβριζεται, ενφ ο αγων εθρηνησεν αυτην και ο αριστοκρατης καλαμος της Ευρωπης εξυμνησεν. Σας συγχωρομεν, ομως σας συγχωρομεν τας κακίας εκείνας, οσαι δεικνυουσιν ανθρωπους ελλειπεις ανατροφης, και στερουμενους ναισθησεως εις ομοια παθηματα. Δεν εξητησαμεν δε την επ αυτων κρισιν σας, διότι η αδεκαστος ιστορια είναι μονη αρμοδια να εκτιμηση πλην και ποτε, μα ποτε! δεν θελομεν σας συγχωρησει το ψευδος.

Μ. Ι.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Η Γερμανικη Εφημερις «Ost Deutsch Post,» ητις θεωρεται ως εκφραζουσα τους διαλογισμους του επι των Εξωτερικων Υπουργειου της Αυστριας, δημοσιευει την εξης περι των Ινδικων πραγματων κρισιν.

«Μεγάλη και γενική υπάρχει εις τον Ανατολικόν Κόσμον η προς τους Αγγλους συμπάθεια. Όπου δέν επικρατούσιν άσπονδοι προλήψεις και Έθνικαί ζηλοτυπία, αί εύχαι των ανθρώπων εισίν υπέρ των Αγγλων, ως τε να θριαμβεύσωσι τάχιστα κατά των αντιπάλων αυτών, και να αποκαταστήσωσι την δεσποτείαν αυτών επί του μεγάλου Ινδικού Κόσμου. Τοσοῦτον δέ είναι ισχυρά η περι τούτου κοινή της Ανατολής γνώμη, ως τε και οι εν τη καρδιά αυτών μισούντες την αγέρωχον Βρετανικήν κυριαρχίαν, και επιθυμούντες να ιδωσιν αυτην εξησθενημένην, δέν τολμώσι να εκστομίσωσι τας της καρδιάς αυτών εύχας απέναντι της κοινής υπέρ των Αγγλων συμπαθείας. Οι τοιοῦτοι εισίν ήναγκασμένοι να φενακίζωσι τὰ πραγματικά αυτών αισθήματα, και έπόμεινοι εις την κοινήν γνώμην να μεταχειρίζωνται ψευδεις συμπαιθητικούς λόγους. Κατά τούτο εξέχουσι μάλιστα τὰ Αμερικανικά και Γαλλικά όργανα του τύπου. Τινες των συντακτών των Αμερικανικών εφημεριδων κολακεύουσιν έαυτους, δημοσιεύοντες, ότι οι Αγγλοι απώλεσαν διά παντός την εις τας Ινδίας κυριαρχίαν αυτών, και ότι κατά συνέπειαν η μεγάλη Βρετανία θέλει εκπέσει εν τη Ευρώπη εις δύναμιν τετάρτης τάξεως. Μία δέ Παρισιανή Εφημερις υπό γενναίας όργης συκινουμένη, άποσκορακίζει την ιδεάν ταυτην, και εν κατανύξει άποφαινεται μετά πεποιθήσεως λέγουσα, ότι και τας εν τη Ινδική κτήσεις εάν απολήσῃ η Αγγλία, πάλιν δέν θέλει καταντήσει κατωτέρα η τρίτης τάξεως δύναμιν.

«Ημεεις όμως εύχόμεθα και ελπίζομεν, ότι οι τα τοιαυτα φρονούντες, και οι μετά τοσοῦτου στόμφου πραγματευόμενοι περι ταπεινώσεως και πτώσεως της Αγγλίας, θέλουσι σφόδρα καταισχυνηθῃ, όταν ιδωσι πραγματικώς την άπάτην αυτών. Της Αγγλίας το μεγαλειον και η δύναμιν ανάγκη πάσα να υποστηριχθώσιν επ αγαθῶ του Κόσμου όλου, και μάλιστα διά την διατήρησιν της άκεραιότητος των εν τη Ευρώπη πολιτειων επειδή, εάν η της Αγγλίας δύναμιν και επιρροή ήθελον ελαττωθῃ και εκπέσειν, δύο μόναι Δυνάμεις θέλουσι σφετερισθῃ την δεσποτείαν άπάσης της υφῆλιου. Αυται δέ αι δύο Δυνάμεις δέν είναι η Ρωσία και η Γαλλία, ως τινες νομίζουσιν. Οχι! άλλ' είναι η Ρωσία και η Αμερικη. Συμφεροι λοιπόν και αναγκαιοι δια την Γερμανίαν,

την Ολλανδιαν, και εν γενει δια την ισορροπίαν του Κόσμου εν τη Ανατολή, ως τε η Αγγλία να διατελή υπάρχουσα κραταιά δύναμιν, οποία νυν υπάρχει. Εκτός δε τούτου η της Αγγλίας υπεροχή είναι αναγκαία δια την ευημερίαν και αυτης της Γαλλίας καθ' οσον αυτη αναχαιτίζει το σφριγών και προπετες τουτο Εθνος του να κάμνη επισφαλεις και επικινδύνους αποπειρας, και να πληροί τον Κόσμον φρικαλέων δυστηχημάτων προς απολαυσιν ολιγοχρονιου δόξης, προστεθησομένης εις τας σελιδας της Γαλλικης Ιστορίας.»

— Ο των Ηνωμένων Πολιτειων της Βορ: Αμερικης Πρόξενος εις Χογγ-Κόγκ απέστειλε προς την Κυβέρησιν αυτου ακριβή εκθεσιν των κατά της Καντώνος έχθροπραξιων των Αγγλων, άμα διαμαρτυρούμενος εντόνως κατά της ψευδώς διαδοθείσης φήμης, ότι μετέσχεν όπως δήποτε των πράξεων του Βάουριχ και Σεμούρ.

— Αι διεγερθεισαι άμφισβητήσεις μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειων και της Νέας Γρανάδας εγγίζουσιν εις ειρηνικόν τι τέλος. Λέγεται δε, ότι οσονούπω θέλει παρουσιασθῃ εις επικύρωσιν συνθήκη λίαν ωφέλιμος εις τας Ηνωμένας Πολιτείας.

— Η εν Στουτγάρδη συνάντησις των δύο μεγίστων της Ευρώπης Αυτοκρατόρων είναι κατ' αυτας το σημαντικώτατον των εν Ευρώπη πολιτικων ζητημάτων. Πολλά και παντοια υποτίθενται τα εν τη συνεντεύξει ταυτη συμφωνηθησόμενα, και μυρία οσαι διαδίδονται φήμαι, εξ εικασίας άπασαι: διότι βέβαια ουδεις γινώσκει, ουδ' είναι δυνατόν να γινώσκη, τι έλαλήθη και εσυμφωνήθη εις την συνέντευξιν ταυτην. Ας αναμείνωμεν λοιπόν να μάθωμεν εξ αυτων των πραγμάτων, ότι εξ εικασιων δέν είναι δυνατόν να γνωρίσωμεν ακριβώς. Βέβαιον όμως είναι, ότι η Α. Μ. η Βασίλισσα ημων επανερχομένη εις την Ελλάδα διεβη εκ Στουτγάρδης, και συνδιελέθη μετ' άμφοτέρων των Αυτοκρατόρων. Η περίστασις αυτη είναι λίαν ωφέλιμη δια την Πατριδα ημων, υπέρ ης η Σεπτή ημων Ανασσα εργαζεται πάντοτε ειλικρινώς και μετ' άροσιώσεως, τιμώσης την θέσιν αυτης, και δικαίαν επισπωμένης την ευγνωμοσύνην και την αγάπην των Ελλήνων προς το Βασιλικόν ζευγος, το εκ συμφώνου εργαζόμενον υπέρ της ευδαιμονίας αυτων.

— Οι δύο Αυτοκράτορες συνελθόντες εν Στουτγάρδη την 24ην ανεχώρησαν εκειθεν την 16ην του παρόντος μηνός. Ουτως η συνέντευξις αυτη δέν διήρκεσε πλέον των 48 ώρων: διότι ο Αυτοκράτωρ Αλέξανδρος πρέπει να παρευρεθῃ κατά τας αρχάς του Οκτωβριου εις την Ρωσικήν πόλιν Κίεφον (Kiew), εις ην πάντες οι Αυτοκράτορες της Ρωσίας οφείλουσι να προσέρχωνται μετά την στέψιν αυτων, ως εις πόλιν ιεράν: ο δε Αυτοκράτωρ Αλέξανδρος δια τας επικρατούσας πολεμικας ταραχάς δέν εξεπλήρωσε μέχρι τουδε το χρεος τουτο.

— Εις Ηαρισίους εκυκλοφόρει και πάλιν η φήμη περι ανακλήσεως του Λόρδου Ρεδκλιφ υπό πρόσχημα επανόδου εν άδειά.

— Αι Αγγλικαί Εφημεριδες αναφέρουσιν, ότι ο Λόρδος Ελγίνος παρήτησε την εις Πεκίνον μετάβασιν του, και επορεύθη εις Καλκούταν μετά 600 στρατιωτών. Ο Χρόνος του Λονδίνου ου μόνον βεβαιού την είδησιν ταυτην, αλλά και επαινεί το μέτρον τουτο του Λόρδου Ελγίνου.

— Ομοίως αναγγέλλουσιν, ότι αναφορά εστάλη εκ Καλκούτης προς το Κοινοβούλιον της Αγγλίας, πολλά καταμεμφομένη την υπό της Εταιρίας των Ινδιων διοίκησιν, και εξαιτουμένη να τεθώσιν αι εν

τη Ινδική κτήσεις της Αγγλίας υπό την άμεσον της Βασιλίσσης διοίκησιν.

— Οι Ρώσοι ενίκησαν τους Καυκασίους εις τρεις άλλεπαλλήλους μάχας κατά την 8, 11 και 13 Αυγούστου.

— Ο Πρίγκιψ Ζοαμβίλ, ο γνωστός υιός του αποβιώσαντος Βασιλέως των Γάλλων Λουδοβίκου Φιλίππου, περιηγούμενος εν τη Ανατολή, διέτριψε πολλὰς ήμέρας εν Κωνσταντινουπόλει: εκειθεν δε μετέβη εις Κριμαίαν, όπως επισκεφθῃ την Σεβαστούπολιν, και ιδῃ τα εν αυτη διαδραματισθέντα στρατιωτικά έργα.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Η Α. Μ. ο Βασιλεύς ημων κατέλιπε την εν Κηφισία ενανήν κατοικίαν αυτου, και επανήλθεν εις τα Ανάκτορα. Περι δε την 5 του προσεχους Οκτωβριου απέρχεται εις Πάτρας και Μεσολόγγιον, όπου προϋπαντήσῃ εκεί την Βασιλίσσαν, επανερχομένην την 10 Οκτωβριου. Εν Αθήναις ήρξαντο ήδη παρασκευάζοντες τα προς υποδοχην της Α. Μ.

— Την παρελθούσαν Τετάρτην επανηγυρίσθη ενταυθα διά της προσκοῦτης πομπῆς και η εορτή της Σεπτης ημων Ανασσης. Εις την κοινήν των πολιτῶν ευφροσύνην, εν η διεσκέδαζον εν τη πόλει περι λύγων άφάς, ο Διευθυντής του ομωνόμου τη Βασιλίση Ελληνικού άτμοκινήτου Κύριος Μπούμπουρης προσέθηκεν εύαρεστον θέαμα, κατακοσμήσας διά πολλων φανων το άτμοκίνητον, όπερ κατά την ώραν εκείνην κατέπλεεν εις τον λιμένα της Ερμούπολεως από των νήσων. Κατάφωτον το άτμοκίνητον, και βραδέως προσερχόμενον εις τον λιμένα εν άκρα γαλήνη και νηνεμία, εξηρέυετο διάφορα πυροτεχνήματα, προς ά ανταπεκρίνοντο εκ της πόλεως: μετά ζητωκραυγών και ένθουσιωδών άνευφημισέων υπέρ του Βασιλέως και της Βασιλίσσης, άμα παιανίζουσας της μουσικῆς εν τη Πλατεία Όθωνος. Η κοινή αυτη πανήγυρις διήρκεσεν εν πάση ήσυχία μέχρι της 10 ώρας μ. μ.

— Επληροφόρηθιμεν, ότι την ανωτέρω πανηγυρικην φωταψίαν ενήργησεν ο πλοίαρχος του άτμοκινήτου η Βασίλισσα της Ελλάδος κατ' εντολήν της Διευθύνσεως της Ελληνικῆς Ατμοπλοικῆς Εταιρίας, τιμώτης εύλόγως την εορτήν της Α. Μ. διά την εξίχρετον προθυμίαν και τελεσιουργόν συνδρομήν, ην παρέσχεν εις την σύστασιν και πρόδον της Εταιρίας, αντιδραστής οσα τότε εν άπουσία της Α. Μ. του Βασιλέως.

— Ο εκ Ναυπλίας μετατεθείς ενταυθα Εισαγγελεύς Κύριος Άννιος αντί του πρυθέντος Α. Μπέτσου ελλών την παρελθούσαν Κυριακήν επελάβετο των εργασιων αυτου. Αρχαίος Δικαστικός υπάλληλος ο Κύριος Άννιος, ελπίζομεν, ότι και καλώς γινώσκει, και εύσυνειδότης θέλει εκπληρώσει και εν Ερμούπολει τα ύψηλά καθήκοντα, άτινα ως αντιπρόσωπος της εκτελεστικῆς εξουσίας είναι επιροτισμένως, μετά προσοχής αποφεύγων τα ύφάλους, εφ' ων δις εναυάγησεν ο άτυχῆς αυτου προκάτοχος.

— Ο υπέρ της παιδείας ζήλος των Χίων υπήρξε πάντοτε αξιέπαινος. Και διεσπαρμέννι πανταχοῦ της γῆς ένεκα των έμπορικων αυτων συμφερόντων, διατηρούσιν εκ προαιρητικων συνεισφορών αξιόλογα Σχολεία εν Χίω, βελτιούμενα και τελειοποιούμενα από ετους εις ετος δι επιμελούς επιτηρήσεως των εκει διαμενόντων φιλομούσων πολιτῶν, εν οις διαπρίπει ο γνωστός της παιδείας προστάτης και των καλων έργων ζήλωτης Κύριος Θεόδωρος Άμοιος, εις ου την προθυμίαν και τον άσκον ζήλον, ως και του εν μακαρία τη λήξει συμπολίτου ημων Γ. Καραγιαννάκη, οφείλεται η πρώτη σύστασις και η οικοδομή του ήμετέρου Γυμνασίου, όπερ επάυξηθεν μετά ταυτα κατήντησεν ήδη εν των αξιολόγων δημοσιων Καταστημάτων, άτινα κοσμοῦσι την Ερμούπολιν.

Η Αμάθεια δημοσιευει εν τῷ φύλλῳ αυτης της 20 Σεπτεμβριου ύνομαστικόν κατάλογον των εν Αγγλία Χίων, οστινες συνέδραμον κατά το ετος τουτο υπέρ των Σχολείων της Χίου: η δε συνδρομή αυτη ανέβη εις λίρ: Αγγλ: 398. Ουχ ήττον δε και οι εν Κωνσταντινουπόλει και άλλαχοῦ

του νυν, ουχι εν μέσω άκατουκίτων ερήμων, ως αι πυραμίδες της Αίγυπτου η αι στήλαι της Παλμύρας, άλλ' εν μέσω των λαων, εφ' ων δεσποζουσι προ τριαχιλίων η τετρακισχιλίων ετών, και ος φωτίζουσι δια της υψηλης και θαυμαστής αυτων λάμπσεως.

«Ο αυτος συγγραφεύς ελεγε το 1831 α Εϋθύς: μετά την άνάπτυσιν των γνώσεων εν τη Ανατολή, θέλαμεν ιδεί αποκαλυπτόμενον νέον τινά Κόσμον, θαυμαστόν τινα πολιτισμόν, δι η αρχαιοτης ουδ' υπώπευσε πάποτε. Οι πάντες θέλουσιν εκπλαγή βλέποντες, τι ήταν οι αρχαιοι, παραβαλλόμενοι προς τους γεγηρηκότας λαούς της Ανατολής, και ετι μάλλον θέλουσιν εκπλαγή, όταν έννοήσωσι την αλήθειαν, ητις περιέχεται εις την εξης προσφώνησιν, την αποταθεισαν προς τον Σόλωνα υπό τινος Ιερέως της Σαίδος, γενομένη αυτη μομφή προς τους Αθηναίους ήθελεν εφάρμοσθῃ και εις πολλούς άλλους εκ των μεταγενεστέρων. Άλλ' εν τούτοις όμολογητέον, ότι πολλῶ μάλλον ενησχολήθησαν εις την σπουδην των γλωσσων και του κατά την Ανατολήν πολιτισμου εις τους νεωτέρους η εις τους αρχαίους χρόνους. Πρό δύο περίπου αιώνων η Ανατολή απεκαλύθη, ουτως είπεν, εις την Ευρώπην υπό τινων φιλοπόων και νουνηγών άνδρων: μάλιστα δε πρό τεσσαράκοντα ετών ανεπτύχθησαν αι περι Ανατολής σπουδαί, βοη-

θούμεναι υπό των μεγάλων συμβεβηκότων, ών υπήρξε θεάτρον ο Κόσμος. Κι όμως αι σπουδαί αυται, και αι δι' αυτων αποκαλυπτόμεναι εις την Ευρώπην νέαι γνώσεις περιερίζοντο εις στενώτατον κύκλον φιλοπόων, μάλλον επιτηδείων εις το να καλλιεργώσιν αυτας επιτυχώς, παρά εις το να δημοσιεύωσιν αυτας, και να μεταβιβάζωσιν αυτας από της θεωρίας εις τον πρακτικόν βίον. Διά να μετασχη λοιπόν η Ευρώπη του Κόσμου τουτου, οστις δι' αυτην ήτο νέος, καιτοι τοσοῦτον αρχαιοι, έπρεπε να εξεγερθῃ ο Κόσμος ουτος από του βαθυτάτου ύπνου της λήθης, εις δι έμμεν βεβουημένους πρό τοσοῦτων αιώνων, να ζητήσῃ να διαβρήσῃ τα δεσμά, δι' ων έδεσμεύετο εν σιωπῃ, και τέλος πάντων να φανῃ άπορατισμένος: να μετασχη της κοινῆς των ανθρωπίνων κοινωνιων πολιτικά συμβάντα ήδύνατο να κατορθώσων! Κι ιδού η Ανατολή, ητις ήτο κτήμα μόνων των πεπαιδευμένων και των απλήστων εμπόρων, κατήντησεν αφρονς ο διαιτητής, ου είνεσιν Ευρώπης, ητις νεναρκαμένη υπό άθρανεας και χαιεις τον λαμπρόν της Ανατολής ήλιον.

Άλλ' η Ανατολή δέν είναι τάχα μέχρι τουδε εις πολλούς εκ των ανθρώπων, έστωσαν και εκ των σπουδαιων, φηναστικος τις Κόσμος, ουδε σκιάν πραγματικότητος: εμφανίαν δέν είναι τάχα μέχρι τουδε μια εκ των επαρτων εκείνων χωρών, εν αις η δουλεία εξέτεινε τας αιωνίους και βραείας αυτης αλύσεις: εν αις η τυραννία διατρέχει τον χρυσόν αυ-

λεσε πάντα χαρακτήρα ευγενείας και αξιοπρεπειας, οστις ήθελε δυνηθῃ να σώσῃ αυτην από της περιφρονητικῆς λήθης της Ευρώπης, της νομιζόμενης ελευθερας, και να την αναμίξη εις τας τύχας αυτης: Επέστη πλέον ο καιρός, καθ' ον η γενικότης των πνευμάτων πρέπει ν' αντικαταστήσῃ τας περι Ανατολής εσφαλμένας γνώσεις δι' αληθων ιδεων, και δια τῶσ σπουδῆς των μνημειων, άτινα συνέστειλαν τους διαφόρους πολιτισμούς των διαφόρων Έθνων, εξ ων σύγκριται. Ουτος είναι ο μόνος τρόπος του να έννοήσωμεν τα έργα των όποιων υπήρξε και ετι μάλλον θέλει υπάρξει, θεάτρον, το μέγα και ώραιον τουτο μέρος του Κόσμου.

Εν τη Ανατολή, ως και εν τοις πλείστοις τόποις της γῆς, άλλὰ πρό παντων εν τη Ανατολή, η χώρα μετεποιήθη διά πολυκριθίμου μεταβολών, διά πολλων ανατροπων, αφινες μετέβαλον την φάσιν των Επικρατειων. Μεγάλα Έθνη πρό τετρακισχιλιων ετών ανεφάνησαν μετά πολλῆς της λαμπρότητος εις την ευρύχωρον ταυτην σκηνήν του Κόσμου. Τα πλείοστι δε εξ αυτων κατέπεσαν και συνετάφησαν μετά των μνημειων του πολιτισμου αυτων, η κατέλιπον ασθενη μόνον ίχνη της διχόσεως αυτων. Τοιούτον είναι το αρχαιον Κράτος του Δαρείου, οστινος η αρχαία νομοθεσία διετηρήθη εν μερει εις τα συγγράμματα του Ζωροάστρου, και οστινος τα περιεργα και ένδιαφέροντα ίχνη αναζητουσιν ήδη εις τας σφηνοειδεις επιγραφας της Βαβυλωνος και της Περσπολεως. Τοιούτον όμως είναι το Κράτος των Φαραων, οστινες πριν η ένταφιασθῶσιν υπό τας αιωνίας αυτων πυραμίδας, έρριψαν εις τους μεταγενεστέρους, ως πρόκλητιν μονομαχίας, το άεινigma της συμβολικῆς αυτων γλώσσης, της οποίας τον μυστηριώδη πέν-

Χίοι μετά γενναϊότητας συντρέχουσιν υπέρ των Σχολείων της πατρίδος αυτών. Διά ταύτα έτι τελειότερα και ωφελιμώτερα εις την εκπαιδευομένην νεολαίαν ελπίζεται να κατασταθώσι τὰ εν Χίω Σχολεία.

— Η περί του θανάτου του αρχιηγού Καλαμακλή ειδήσεις, ητις είχε διαδοθή εκτάκτως εν Αθήναις, έφεύσθη εκ νεωτέρων πληροφοριών.

— Αναγινώσκωμεν τόν Φάρον της Όθρυος, ότι εις τόν λιμένα της Στυλίδος υπάρχει μεγίστη έλλειψις πλοίων, και πολλοί έμποροι έχοντες να φορτώσωσι δημοκρατικούς καρπούς, προς μεταφοράν έμποδιζονται δι' έλλειψιν πλοίων.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ.

Την παρελθούσαν εβδομάδα απέβιασεν εν Σίφνω πλήρης ημερών ο Γερουσιαστής Νικόλαος Χρυσόγελος, και έτάφη αξίως της έπιτοπίου αυτού υπόληψως και της ύψηλης πολιτικής θέσεως μετά της προσήκουσας τιμής, εκφραίνοντας κατάλληλον έπιτάφιον λόγον του νεωστί διορισθέντος εν Σίφνω Σχολάρχου Κυρίου Χαριδήμου Δραγάτη.

Του μακαρίτου Νικολάου Χρυσογέλου υπήρξαμεν πάντοτε πολιτικοί εν Σίφνω αντίπαλοι, αλλά διά τουτο ουτε ζωντι ήρνήθημεν αυτώ πρώτοτε την προσήκουσαν εις άνδρα πεπαιδευμένον και αγωνιστήν υπόληψιν, ουτε νυν θανόντι θέλομεν ήρνήθη τόν προσήκοντα μακαρισμόν, προσθέτοντες, ό,τι περί του βίου αυτού γινώσκωμεν.

Ο μακαρίτης Ν. Χρυσόγελος γεννηθείς εν Σίφνω πρό περὶπου 75 ετών έδειξεν εκ παιδικής ηλικίας εξαίρετον φιλομάθειαν. Καίτοι δε εκ πνήτων γονέων κατήγετο, και τών αναγκαίων εις εκπαιδευσιν μέσων έστερείτο, ουδόλως απέδειλασε προς την τών γραμμάτων μάθησιν, αλλά διακούσας εν Σίφνω τὰ εκει διδασκόμενα τότε Έλληνικά μαθήματα (διότι ουδέποτε έπαύσατο ή Κοινότης της Σίφνου διατηρούσα τακτικόν Έλληνικόν Σχολείον, όσον ήτο δυνατόν εν τοις καιροίς εκείναις), μετέβη έπειτα εις Πάτριον, όπως μαθητεύσῃ εν τῷ τότε ακμάζοντι Σχολείῳ αυτης, ουδέν άλλο φέρων μεθ' έαυτου έφόδιον, ή την μεγάλην αυτου φιλομάθειαν, και την γρηραϊν αυτου προμητορα, ητις εργαζομένη παρείχεν αυτώ πενιχρά τὰ προς τὸ ζῆν αναγκαία. Εκει λοιπόν συμπληρώσας τὰς σπουδὰς αυτου κατέστη εις τών τότε λογίων, και έπεδόθη εις τὸ διδασκαλικόν επαγγελμα. Έδίδαξε δε τὸ πρώτον εν Χίῳ (εν καλῶς ένθυμώμεθα), και εκειθεν προσκληθείς επανήλθεν εις Σίφνον, όπου διορίσθη διδασκαλος και διευθυντής του Έλληνικου Σχολείου, εν ᾧ έδίδαξεν έτη πολλά, τιμώμενος υπό τών λεγομένων προσώπων του τόπου διά την παιδείαν του, ει και άλλως διά την πενιχράν αυτου καταγωγὴν δέν παρελαμβάνετο εις τὰς τοπικὰς Άρχὰς κατά τὰς τότε επικρατούσας εν ταίς νήσοις άριστοκρατικὰς ιδέαις.

Έκτραγείσας δε της Έλληνικής Έπαναστάσεως, ο Νικόλαος Χρυσόγελος έθεωρήθη χρησιμώτατος της πατρίδι αυτου, όπως αποστέλληται πληρεξούσιος εις τὰς Έθνικὰς συνελεύσεις, ουχι προτιμώμενος, ως έπρεπε, διά την παιδείαν αυτου, αλλά διότι οι τότε προύχοντες της νήσου έθεώρουσαν επικίνδυνον την ύπηρεσίαν ταύτην, και ευχάριστως παρεχώρουσαν αυτην εις τόν Ν. Χρυσόγελον, φοβούμενοι αυτοί να μακρυνθώσι της ιδίας έσπιας έκαστος. Η περίστασις αυτη έχρησίμευσε

πλον μόλις μετά διτχιλίον ετών ακάρπους προσπαθείας αρχίζει ήδη ν' αποσύρη ή ευφύια τών νεωτέρων χρόνων. Άλλα όμως Έθνη, σύγχρονα τών μεγάλων εκείνων Κρατών, άντέσχον εις διάστημα τεσσαράκοντα αιώνων καθ' όλων τών επαναστάσεων, τὰς όποιαις ή φύτις και ο άνθρωπος επήγαγον επ' αυτὰ. Μόνα τὰ Έθνη ταύτα διαμείναντα όρθια και άμετακίνητα, ενῶ τὸ πᾶν κατέπιπτεν ή μεταμορφούτο περι αυτὰ, όμοιάζουσι προς τούς αποκείμενους εκείνους βράχους, ους τὰ κύματα τών θαλασσών προσβάλλουσιν από κτίσει; Κόσμου, χωρίς να δυνηθώσι να μετακινήσωνιν απόους, χρησιμεύοντα εις απόδειξιν του ότι ο χρόνος αδυνατεί να καταστρέψῃ πᾶν ό,τι δέν είναι έργον του ανθρώπου.

Τη αληθεία δόγμαται τις ειπεῖν, ότι είναι εκτακτον φαινόμενον ό,τι βλέπομεν εις τὸ Σινικόν και Ίνδικόν Έθνος, άτινα από της αρχαιοτάτης εποχης τών ανθρωπίνων κοινωνιών διατηροῦνται ακίνητα εν μέσῳ της πολυκινήτου και και ευμεταβλήτου σκηνης του Κόσμου. Ηθελε τις ειπεῖν, ότι οι πρώτοι αυτών νομοθέται δεσασαμένους διά τών σιδηρών αυτών βραχιόνων τὰ Έθνη ταύτα εις τὰ λίκνα αυτών, ενετύπωσαν αυτοίς σχήμα τι αμετάβλητον, και έχυσαν αυτὰ, ουτως ειπεῖν, μέσα εις χαλκίνην μήτραν, όσω δε υπήρξε δυνατή ή μήτρα αυτη, τοσοῦτω και τὸ σχήμα υπήρξε διαρκές! Βεβαίως υπάρχουσιν ενταῦθα λίγη τινα αιώνιων νόμων, οτις κυβερνώσι τόν Κόσμον.

(Ακολουθεῖ.)

τὰ μέγιστα εις τόν μακαρίτην Χρυσόγελον, όπως και την ικανότητα αυτου αναπτύξη, και τὸ μέλλον αυτου δημιουργήσῃ έντιμον δι' έαυτόν και την πατρίδα του. Εις τών όλίγων τότε πεπαιδευμένων πληρεξουσίων, έφάνη χρήσιμος εν ταίς Έθνικαίς συνελεύσει; και γενικὴν κτησάμενος υπόληψιν ικανου και φιλοπατρίδος άνδρός, επανήλθεν εις την πατρίδα αυτου σοβαρώτερος, και ικανός να πατάξη την άριστοκρατίαν εκείνην, ητις άλλοτε κατεφρόνει αυτου. Και επί τέλους κατέστρεψεν αυτην παντάπασι, γενόμενος Υπουργός επί Καποδιστρίου, και αποκτήσας μείζονα πολιτικὴν σφαισίαν εν τη Έλλάδι.

Μετά την καταδρομήν, ήν υπέστη μετά τόν θάνατον του αιδίμου Κυβερνήτου, επανελθών εις Σίφνον, διέμεινεν ιδιωτεύων μέχρι της έλεύσεως του Βασιλέως, και πολλά μετά ταύτα έτη, έωςου περί τὸ 1840 διορίσθη Σχολάρχης εν Σίφνω, και διέμεινε διδασκων εκει μέχρι του 1844. Τότε διορίσθη εν τοίς πρώτοις Γερουσιαστής, ώφεληθείς εκ της συγγενείας αυτου προς την οικογένειαν τών Προβιλεγιών και ουτως ανεβάνη αυθις τόν πολιτικόν της Έλλάδος Κόσμον. Αις έγένετο εκτοτε Υπουργός επί τών Έκκλησιαστικῶν και της δημοσίας εκπαιδύσεως, και πάντοτε έδειχθη ειλικρινῶς άφρωσιωμένος εις τόν Θρόνον και την Πατρίδα.

Ως ιδιώτης ο μακαρίτης Ν. Χρυσόγελος υπήρξεν ευσεβέστατον τέκνον της Ορθοδόξου Ανατολικής Έκκλησίας, φρονιμώτατος οικογενειάρχης, και πρόθυμος εις τὸ να ευεργετῇ κατά δύναμιν τούς έαυτου συμπολίτας. Διά ταύτα και ο Θεός κηλόγησεν αυτόν, ώστε ν' αποκαταστήσῃ έντιμώτατα πάντα τὰ τέκνα αυτου, και οι συμπολίται του έτίμησαν αυτόν πάντοτε και αποθανόντα συνάδουσαν άπαντες τόν νεκρόν αυτου μέχρι του τάφου, ευχόμενοι υπέρ αναπαύσεως αυτου εν χώρῃ ζώντων και εν σκηναι; δικαίων.

Και έτερος αγωνιστής και σεβάστιος γέρον, ο Ίατροφιλόσοφος Νικόλαος Βελισάριος απέβιασε πρό όλίγων ημερών εν Χαλκίδι της Ευβοίας εις ηλικίαν ετών 55. Ψαχρίανος την πατρίδα ο μακαρίτης Νικόλαος Βελισάριος, μετέσχε τών ενδόξων αγώνων και της θανάτου ευκλείας, ητις έπικραμει τούς γενναίους αυτου συμπολίτας. Ευτυχίτας δε εν τοίς χρόνοις εκείνοις της άμαθείας να εκπαιδευθῇ εις την Ίταλίαν, ου μόνον Ίατρος κατέστη άριστος, αλλά και περι την Έλληνικήν φιλολογίαν ένησχολήθη και επέδωκεν ουκ όλίγον. Έγκατασταθείς εις Έρμούπολιν κατά τὸ 1829 διέμεινεν εκτοτε ενταῦθα, τιμώμενος και αγαπώμενος ου μόνον υπό τών συμπολιτών αυτου Ψαχρίανων, αλλά και υπό πάντων τών Έρμουπολιτών, διά τε την περι την Ίατρικὴν επιστήμην ικανότητα, και διά την ευπροσηγορίαν και ευγενή συμπεριφοράν αυτου. Από του 1830 μέχρι του 1852 διετέλεσεν Ίγυσιονομικός Ίατρος, και πολλάκις έφάνη ώφελιμώτατος εις τόν τόπον, όν προσφύλαξεν από της πανώλους κατά τὸ 1832, και από της χολέρας κατά τὸ 1848, ότε επέμεινε ν' απομακρύνῃ του λιμένος τὰ προσρχόμενα εκ χολεραλώτων μερών πλοία. Από δε του 1852 διορισθείς Νομοϊατρος έξεπλήρωσε τὰ καθήκοντα αυτου προθύμως και ευτυνειδότως, έφ' ᾧ και έτιμήθη παρά της Α. Μ. του Σεβαστου ήμων Ανακτος διά του Βασιλικου παρασήμου του Σωτήρος. Η Έρμούπολις άπασα έλυπήθη διά τόν θάνατον αυτου, και πάντες κύξαντο υπέρ αυτου αιώνιαν μνήμην και μακαρίαν ανάπαυσιν.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Άρθ. 84.

Ο Κλητήρ τών εν Σύρω Πρωτοδικών Δηλοποιεί ότι

Κατ' αίτησιν και παραγγελίαν του ένταῦθα Δηγηγόρου Κ. Αλεξάνδρου Δ. Αλεξάνδρου πληρεξουσίου της εν Σύρω κατοικούσης Ανδριανας γένους Πρίντζη συζύγου Γασπάρους Περη, και προς έκτέλεσιν του υπ' αριθ. 538 και από 31 Μαΐου 1857 έκτελεστού συμβιβαστικου συμβολαίου γενομένου ένώπιον του εν Αθήναις Συμβολαιογράφου Κωνσταντίνου Πιτάρη, υποσχεθέντος του Γασπάρους Περη κατόικου Σύρου, διά του αυτου Συμβιβαστικου Συμβολαίου την προς τόν Γεώργιον Δ. Ζήν πληρωμὴν ολοκληρου του χρέους αυτου τε και της συζύγου του Ανδριανας γένους Πρίντζη συστασμένου εις δραχ. 7350 εις κεφάλαιον και τόκου, όλα κατασθένη ληξιπρόθεσμον ήτοι, κατά την 14 και 18 Ιουνίου ε. ε. προς εξόφλησιν τών από 14 και 18 Ιουνίου 1855 δύο δολογίων υποθηκοδανείων τών αυτών συζύγων Γασπάρους και Ανδριανας Περη υπέρ του Γεωργίου Δ. Ζήν,

γενομένων ένώπιον του Βίρηνοδικου Σύρου Ν. Μακρινότου αναπληρούντος τόν άπόντα συμβολαιογράφον Σύρου Αντώνιον Ρενουάρδον, άλλ' ο ήρθείς Γάσπαρης Περης εν έπλήρωσε τὸ ήρθέν χρέος προς τόν Γεώργιον Δ. Ζήν μέχρι σημερον μολοντί τὸ ειρημένον υπ' αριθ. 538 Συμβολαίον έκνοιποήθη πρός αυτόν κατά την δευτέραν του ένεστῶτας μηνός Σεπτεμβρίου μετά της από 31 Αύγουστου ε. ε. έπιταγης εκ μέρους της συζύγου του Ανδριανης γένους Πρίντζη, έπιταχθέντος του αυτου Γασπάρους Περη την πληρωμὴν του ως ειρηται χρέους έντος όπτῶ ημερών, διά ταῦτα εκτίθενται εις πλειοπειρισμόν εν τῷ δήμῳ Σύρου, εν τη πλατείᾳ της αγοράς Δανελάκη του αυτου Δήμου, έξωθεν του Καφενειου τών κληρονόμων του Μιχαήλ Μακρυνότου και ένώπιον του Βίρηνοδικου Σύρου τὰ εις την περιφέρειαν του δήμου Σύρου κείμενα τέσσαρα ακίνητα κτήματα του ήρθέντος Γασπάρους Περη ένυπόθηκα πρός τόν Γεώργιον Δ. Ζήν, προς ασφάλειαν αυτου του ποσού τών δραχμ. 7350 και του της υπερημερίας τόκου και περιγραφόμενα ακριβώς εις την έπισημιμένην ένταῦθα υπ' αριθ. 83 της χηρσεινης ήμερομηνίας έκθεσιν άναγκα-

στικής κατασχέσεως ενεργηθείσαν παρά του υποφαινόμενου Κλητήρος επί τών αυτών κτημάτων ήτοι,

1) Ένας κήπος κείμενος εις την θέσιν Λιβάδιον του δήμου Σύρου έντος του δημοσιου δρόμου του διευθυνόμενου εις Μάννα και Χρῦσα ένοικιασμένου προς τόν Κηπουρόν Στεφανήν Παγίδαν, έκτάσεως δύο στρεμμάτων ως έγγεστα ήτοι μιὰς ήμερῶς ζευγαρίσματος τοιχογυρισμένου, έντος του όποιου υπάρχει ένα μαγκανοπήγαδον εις καλήν κατάστασιν, μια δεξαμενή, δύο οικίσκοι έκαστος με ένα χωρίσμα και με προαύλιον έμπροσθεν, πέντε ροδία με συκομωρέα και τέσσαρα άμπελο κήματα, και γειτινάζον, νοτινά με χωράφιον τών κληρονόμων Δελασοῦδα, της Μεναχης Ρουσσου και Αναστασιου Σαλάχα, προς άντολάς με λιβάδιον του Στεφάνου Μαντζολίνου, και Ζωρζη Παλαιολόγου, βορινά με λιβάδιον του Ζωρζη Πρίντζη και Κανέλας Χήρας Παλαιολόγου, και προς δυσμάς με δημόσιον δρόμον.

2) Ένας έτερος κήπος κείμενος εις την ίδιαν θέσιν λιβάδιον τοιχογυρισμένου και ένοικιασμένου προς τόν κηπουρόν Παναγιώτην Μιχαήλ, έκτάσεως έξ στρεμμάτων ως έγγεστα ήτοι

Ουχ' ήττον λυπηρός υπήρξεν εις άπασαν την Έρμούπολιν ο θάνατος του αξιοτίμου συμπολίτου ήμων Α. Ν. Αποστολόπου, ακμάζοντος έτι, και λιαν αγαπωμένου διά τόν μελίχριον αυτου τρόπον και την προθυμίαν προς τὸ να ποιείν κατά δύναμιν. Ως οικογενειάρχης ο μακαρίτης Α. Ν. Αποστολόπουλος υπήρξε σύζυγος πλήρης αρετών, και πατήρ φρονιμώτατος, χριστιανικήν αληθώς ένδειχόμενος καρτερίαν προς τὰ οικιακά δυστυχήματα, άτινα κατεσπάρξαν την πατρικὴν αυτου καρδίαν, ότε εν ήμέρᾳ μιᾷ έθαψε δύο υίους, άλλεπαλήλους θανόντας. Ως έμπορος δε, πολλά ήδη έτη ενεργῶν έκτεταμένον έμπόριον, έτιμάτο παρά πάντων τών Έρμουπολιτών διά την αυτηράν αυτου τιμότητα, και την ευγενή προς πάντας συμπεριφοράν. Ίδίως έτίμα και ήγάπα ο μακαρίτης πάντας τούς εν Έρμουπόλει λογίους, τιμώμενος άμοιβαίως παρ' αυτών και αγαπώμενος ως αληθῶς της παιδείας φίλος και ζηλωτής. Διά τουτο ο Κύριος Γυμνασιάρχης έτίμησεν αυτόν διά καταλλήλου έπιταφιου λόγου, αναπληρώσας την έλλειψιν άλλου, όστις όφείλων να προσφέρῃ την τελευταίαν ταύτην τιμήν εις τόν νεκρόν του πολλά υπέρ αυτου μοχθήσαντος, απέφυγε να εκπληρωθῇ τὸ καθήκον τουτο δι' ανικανότητα και άμάθειαν, τρανότατα έμφανισμένη εν ταίς όλίγαίς λέξεσιν, ως έτόλμησε να γράψῃ ως νεκρολογίαν εν τινι τών ήμερηίδων της Έρμουπόλεως.

Αιωνία Σου ή μνήμη, ένάρετε συμπολίτα Αποστολόπουλε! Γαίαν έχοις έλαφράν!

Άρθ. 450.

Σύρος 22 7βρίου, 1857.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρόεδρος του Έμπορικου Τμήματος τών εν Σύρω Γρωτοδικών.

Έχοντες υπ' όψιν τούς παρά του Κ. Νομάρχου Κυκλάδων άποσταλέντας ήμιν διά του υπ' αριθμ. 2673. της 17. Μαΐου ε. ε. έγγράφου του καταλόγου τών εν τη περιφέρειᾳ ο) αυτου Νομου κατοικούντων Έμπόρων, τών έχόντων τὰ προσόντα του να εκλεχθώσιν έμποροδίκαι διά τὸ προσεχές έτος 1858.

Ίδόντες και τὸ άρθρον 19. του Δικαστικου οργανισμού.

Ορίζομεν διά την συγκρότησιν της προς εκλογὴν τών διά τὸ προσεχές έτος 1858 υποψηφίων Έμποροδικών συνελεύσεως τόπον μὲν την αίθουσαν του καταστήματος, ουτινος προϊστάμεθα Πρωτοδικου, χρόνον δε, την 28. του έλευσομένου μηνός Οκτωβρίου 1857. ήμέραν δευτέραν, από της 10. πρό μεσημβρίας ώρας, μέχρι της 12. της μεσημβρίας.

Όθεν προσκαλούμεν άπαντας τούς ένταῦθα, και εν ταίς λοιπαίς του Νομου τούτου νήσοις κατοικούντας, και εν τοίς ᾧδε προσηρτημένοις όριστικοίς καταλόγοις μνημονευομένους Έμπόρους, ίνα κατά τόν προήρθηέντα χρόνον και τόπον έμφανισθώσι προς συγκρότησιν της προκειμένης συνελεύσεως.

Ο Πρόεδρος.

Γ. Νικολαΐδης.

Ο Γραμματεῦς.

Ν. Σ. Νικολαΐδης

τριών ημερών ζευγαρίσματος συγκείμενος εκ τριών τεμαχίων (σκάλας) διηρημένον με καλάμια, με μαχανοπήγαδον εντός αυτού εις καλίστην κατάστασιν και με άφθονον ύδωρ και μίαν δεξαμενήν, γεινιάζον νοτινά με τον κήπον του Ιωάννου Στρομπούλη, προς δυσμάς με τον του Αντωνίου Βακωνόλου, βορινά με τον του Γεωργίου Πρωτεζή και προς ανατολάς με χειμωβρον και δημόσιον όρμον, εκ του αυτού κήπου μετέχουν δύο μερίδια οι υιοί του Γασπάρεως Περή, ο μόν Μαρίνος ένα τεμάχιον προς την βορρίον πλευράν αυτού του κήπου εκτάσεως ενός τετάρτου του στρέμματος ως έγγιστα αξίας δραχ. 100· κατά το ύψος 6306 της έννάτης Μαΐου 1849 δωρητήριον της Μαρίας Πρίντζη χήρας Μακρυονίου, ο δε Αντώνιος ένα επίσης τέταρτον του στρέμματος ως έγγιστα προς την νότιον πλευράν αυτού του κήπου αξίας δραχ. 180 ένα τα δύο ταύτα μερίδια τίθενται εκτός του πλειστηριασμού.

3) "Ένας άμπελώνας εις θέσιν Μάνα ή Χιόνες, τοιχογυρισμένος με πατητήριον εντός αυτού και δεκατρία σικκιδένδρα, εκτάσεως έξι στρεμμάτων ως έγγιστα ήτοι, τριών ημερών ζευγαρίσματος διαιρούμενος εις τρία τεμάχια (σκάλας) και γεινιάζον Νοτινά με τους κληρονόμους του Γιανουλάκη Λαπιέρ, βορινά με τον Ιωάννην Μαργακόν, προς δυσμάς με την Έπισκοπήν Σύρου και προς Ανατολάς με τον Γεώργιον Πρίντζη.

νοφερόμενος άμπελώνας εις θέσιν Μάννα ή Χιόνες άραχ. 2500 και το εις το τέταρτον άβρον της αυτής εκθέσεως άναφερόμενον άμπελίον νεόφυτον εις την θέσιν Ροζιά άραχ. 2000. Πιότη δε προσφορά προσδιορίζεται διά τα αυτά κτήματα ή προσφερέσιμα παρά του πληρεξουσίου της Ανδριάνας γένους Πρίντζη συζύγου του Γασπάρεως Περή Αλεξάνδρου Δ. Αλεξάνδρου δικηγόρου ήτοι δια μέν τον εις το πρώτον άβρον της ειρημένης υπ' αριθμόν 83 εκθέσεως κατασχέσεως άναφερόμενον κήπον εις θέσιν Διβιδιον τον ενοικιασμένον εις τον κηπουρόν Στέφανον Παγίδα άραχ. 1000, δια δε τον εις το δεύτερον άβρον της αυτής εκθέσεως κατασχέσεως άναφερόμενον μεγάλον κήπον τον ενοικιασμένον εις τον κηπουρόν Παναγιώτην Μιχαήλ άρ. 2500, δια δε τον άμπελώνα εις θέσιν Μάννα ή Χιόνες τον άναφερόμενον εις το τρίτον άβρον της αυτής εκθέσεως κατασχέσεως άραχ. 1000, και δια το εις την θέσιν Ροζιά άμπελίον νεόφυτον τον άναφερόμενον εις το τέταρτον άβρον της αυτής εκθέσεως κατασχέσεως άραχ. 50.

Η κατακυρώσις θέλει γίνει εις τον προσφέροντα τα πλείστα και τελευταίον υπεβθεματιστήν την τελευταίαν ήμεραν του πλειστηριασμού, άφου παρέλθουν και τρία λεπτά της ώρας μετά την τελευταίαν προσφοράν, διδόμενον του σημείου δια άκριβειαν και την διάταξιν του άρθρου 974 της πολ. δικονομίας.

άπόντα συμβολαιογράφον Σύρου Αντωνίου Ρενουάρδου το μόν της δεκάτης τετάρτης Ιουνίου 1855 εκ δραχ. 4, 565 με τόκον δέκα τοις εκατόν του χρόνον, το δε της δεκάτης όγδόης Ιουνίου του αυτού έτους 1855 εκ δραχ. 1560 με ίδιον τόκον, συμποσούμενου όλου του χρέους κεφαλαίου και τόκου εις δραχ. 7350· ένα μετά την λήξιν λέγω των ειρημένων δύο όρολόγων ύποθηκοδανείων ήτοι την δεκάτην όγδόην Ιουνίου 1857 ύπόκειται ο Γάσπαρης Περή και ύποχρεούται να πληρώσῃ εις τον δανειστήν Γεώργιον Δ Ζήν το ειρημένον χρέος αυτού τε και της συζύγου του Ανδριάνας γένους Πρίντζη συνιστάμενον εις δραχ. 7350 εις κεφάλαιον και τόκους και κατά συνέπειαν εξοφληθώσιν επιμελεία αυτού αι ύπερ του Γεωργίου Δ Ζήν επιβαρύνονται τα κτήματα της συζύγου του Ανδριάνας Πρίντζη ύπαρχουσαι έγγεγραμμένα ύποθήκαι επί των κτημάτων της Ανδριάνας Πρίντζη εις τα βιβλία των ύποθηκών του δήμου Σύρου και Έρμουπόλεως, άλλως τε ή Ανδριάνα γένους Πρίντζη συζυγος του ρηθέντος Γασπάρεως Περή άποκαθίσταται εις τα δικαιώματα του δανειστού Γεωργίου Δ Ζήν δυναμένου να εκτελέσῃ το ειρημένον υπ' αριθ 538 συμβόλαιον προς άπότησιν του ειρημένου ποσού των δραχ. 7350 και των νέων τόκων και συγχρόνως να ενεργήσῃ κατάσχασιν και πλειστηριασμόν επί των κτημάτων του συζύγου της Γασπάρεως Περή, των ενυποθηκωτων προς τον Γεώργιον Δ Ζήν προς πληρωμήν του προς τον αυτόν Ζήν χρέους των αυτών συζύγων Γασπάρεως και Ανδριάνας Περή και προς εξόφλησιν των δύο ειρημένων όμολόγων του Γ. Δ Ζήν των 14 και 18 Ιουνίου 1855 άλλ' ούτος ο Γάσπαρης Περής πασώς δέν εφρόντισεν περι τούτων μολοντί το ειρημένον υπ' αριθ. 538 συμβόλαιον συμβιβασμού ενοικιοποιήθη νομίμως κατά την δευτέραν του έννοστώ μετ' της από 31 Αυγούστου ε. ε. επιταγής προς πληρωμήν εκ μέρους της συζύγου του Ανδριάνας Πρίντζη επιταγής του Γασπάρεως Περή ένα εντός οκτώ ημερών από της προς αυτόν κοινοποιήσεως (επιδόσεως) του ειρημένου υπ' αριθ. 538 συμβολαίου συνεννοηθη μετά του δανειστού των Γεωργίου Δ Ζήν και πληρώσῃ αυτόν το ειρημένον χρέος των δραχ. 7350 και τους όφειλομένους νέους τόκους και εξοφλησῃ τα δύο ειρημένα δανειστικά όμολογα το μόν της δεκάτης τετάρτης Ιουνίου 1855, το δε της δεκάτης όγδόης Ιουνίου του αυτού έτους 1855 ή συμβιβασθη μετά του αυτού Γ. Δ Ζήν καθ' οιονδήποτε άλλον τρόπον και κατά συνέπειαν άρει τας επί των κτημάτων της συζύγου του Ανδριάνας Πρίντζη ύποθήκας ως ειρηται, άλλ' ούτος ο Γάσπαρης Περής μηδέν τούτων εφρόντισεν, δια ταύτα και κατά συνέπειαν της δολειτής μοι παραγγελίας παρά του ένταύθα δικηγόρου Αλεξάνδρου Δ. Αλεξάνδρου πληρεξουσίου της Ανδριάνας γένους Πρίντζη συζύγου του αυτού Γασπάρεως Περή και πρό, εκτέλεσιν του υπ' αριθ. 538 της τριακοσής πρώτης Μαΐου 1857 συμβιβαστικού συμβολαίου συνταχθέντος ένώπιον του συμβολαιογράφου Αθηνών Κωνσταντίνου Πατάρη ο ύποφαινόμενος κλητήρ των ένταύθα Πρωτοδικών Χαράλαμπος Παππά Έλευθερίου, σημερον την δεκάτην τρίτην Σεπτεμβρίου 1857 έν Σύρω ήμεραν Παρασκευήν και ώραν δεκάτην π. μ. παραλάβη τον δημαρχον Κ. Γεώργιον Α. Δαλιζιον, μετέβην μετ' αυτού αυτοπροσώπως εις τα παρα πόδας της παρούσης εκθέσεως σημειούμενα τέσσαρα άκίνητα κτήματα κείμενα εις την περιφέρειαν του δήμου Σύρου άνήκοντα εις τον Γάσπαρη Περήν και άναφερόμενα εις το ειρημένον υπ' αριθ. 538 ε. ε. συμβόλαιον και επί παρουσίᾳ τούτε δημαρχου Σύρου Γ. Α. Δαλιζίου μη παρόντων των ειρημένων συζύγων Γασπάρεως και Ανδριάνας Περή, κατέσχον άναγκαστικώς τα κτήματα ταύτα ένα εκ του πλειστηριασματος αυτών πληρωθη το προς τον Γεώργιον Δ Ζήν χρέος των ειρημένων συζύγων Γασπάρεως και Ανδριάνας Περή, συνιστάμενον εις δραχ. 7,

350· οι της υπερημερίας τόκοι και τα της επιταγής και εκτελέσεως έξοδα, κατάρχον λέγω τα παρα πόδας σημεόμενα άκίνητα κτήματα του Γασπάρεως Περή ως άκολούθως.

1) "Ένας κήπος ήτοι ο μικρότερος κείμενος εις θέσιν Διβιδιον του δήμου Σύρου, εντός του δημοσίου δρύμου του διευθυνόμενου εις Μάννα και Χρούσα ενοικιασμένους προς τον κηπουρόν Στέφανον Παγίδα, εκτάσεως δύο στρεμμάτων ως έγγιστα ήτοι μίας ημερας ζευγαρίσματος, τοιχογυρισμένος, εντός αυτού ύπαρχει ένα μαχανοπήγαδον εις καλήν καύστασιν, μία δεξαμενή, δύο οικισκοι εκαστος με ένα χώρισμα με προαύλιον εμπροσθεν, πέντε ροδιτζι, μία συκομωρέα και και τέσσαρα άμπελοκλήματα γεινιάζον εις προς το νότιον μέρος με χωράφιον των κληρονόμων Δελασούδα, της Μοναχής Ρούσου και του Αναστασίου Σαλάχα, προς ανατολάς με λιβάδιον του Στεφάνου Μαντζολίνου και Ζωρζή Παλαολόγου, βορινά με Διβιδιον του Ζωρζή Πρίντζη και Κανέλας χήρας Παλαολόγου και προς δυσμάς με δημόσιον όρμον, εξετιμήθη παρά του Κ. Δημαρχου Σύρου δια δραχμάς 2000 δύο χιλιάδες, κατά γραπτήν έντολήν του Δικηγόρου Αλεξάνδρου Δ. Αλεξάνδρου πληρεξουσίου της Ανδριάνας γένους Πρίντζη συζύγου Γασπάρεως Περή προσφέρω επί ονόματι και δια λογαριασμόν της ρηθείσης Ανδριάνας Πρίντζη δι αυτόν τον κήπον διά να χρησιμοποιήσῃ ως πρώτη προσφορά δραχμάς χιλίας 100. Μεσεγγιούχος του αυτού κήπου μένει ο ενοικιαστής και κάτοχος αυτού Στέφανος Παγίδα κηπουρός.

2) "Ένας έτερος κήπος εις την ίδιαν θέσιν Διβιδιον τοιχογυρισμένος και ενοικιασμένος προς τον κηπουρόν Παναγιώτην Μιχαήλ ήτοι ο μεγαλύτερος κήπος εκτάσεως έξι 6 στρεμμάτων ως έγγιστα ήτοι τριών ημερών ζευγαρίσματος συγκείμενος εκ τριών τεμαχίων (σκάλας) διηρημένον με καλάμια με μαχανοπήγαδον εντός αυτού εις καλίστην κατάστασιν και με άφθονον ύδωρ και μίαν δεξαμενήν γεινιάζον νοτινά με τον κήπον του Ιωάννου Στρομπούλη, προς δυσμάς με τον του Αντωνίου Βακωνόλου, βορινά με τον του Γεωργίου Πρίντζη και προς ανατολάς με χειμωβρον και δημόσιον όρμον, εξετιμήθη παρά του Κ. Δημαρχου Σύρου, δια δραχμάς επτά χιλιάδας 7000 κατά γραπτήν έντολήν του Δικηγόρου Αλεξάνδρου Δ. Αλεξάνδρου πληρεξουσίου της καταδικαστικής Ανδριάνας Πρίντζη προσφέρω επί ονόματι και δια λογαριασμόν της αυτής Ανδριάνας δι αυτόν τον κήπον δια να χρησιμοποιήσῃ πρώτη προσφορά δραχμάς δύο χιλιάδας πεντακοσίας 2500· μεσεγγιούχος του αυτού κατασχθέντος κήπου μένει ο ενοικιαστής και κάτοχος αυτού Παναγιώτης Μιχαήλ Κηπουρός. Ο κήπος ούτος πρότερον ή ο άμπελώνας τον οποίον έλαβεν υπό μίσθον ο Παναγιώτης Μιχαήλ κηπουρός ήδη εντός αυτού, κατά το υπ' αριθ. 38 και από 19 Ιουνίου 1853 συμφωνητικόν γινόμενον ένώπιον του Συμβολαιογράφου Σύρου Α. Ρενουάρδου με συμφωνίαν να τον μεταβάλλῃ εις κήπον δι εξόδων του καθώς και τον μετέβαλλεν και να τον καρπούται έξι έτη μετρούμενον από της 1 86ης Ιουνίου 1853 και δια μέν τα τέσσαρα έτη άνευ ενοικίου δια δε το πέμπτον και έκτον έτος το όποιον άρχει από την πρώτην Οκτωβρίου 1857 θέλει πληρώνει ενοίκιον ο κηπουρός προς τον ιδιοκτήτην κατ' έτος τάλληρα δίστηλα Ισπανίας 50 και μετά την λήξιν των 6 ως ειρηται έτων ο αυτός κηπουρός θέλει μένει εντός αυτού του κήπου άνευ ενοικίου τρεις έτερος μήνας προς πληρωμήν των λαχανικών, ώστε υπό τους αυτούς όρους και συμφωνίας θέλει την παραλάβει ο άγοραστής εκ του αυτού κήπου μετέχουν δύο μερίδια οι δύο υιοί του Γασπάρεως Περή, ο μόν Μαρίνος ένα τεμάχιον προς την βορρίον πλευράν αυτού του κήπου εκτάσεως ενός τετάρτου του στρέμματος ως έγγιστα αξίας δραχ. 100· κατά το ύψος 6306 της έννάτης Μαΐου 1849 δωρητήριον της Μαρίας Πρίντζη Χήρας Μακρυονίου, ο δε Αντώνιος ένα επίσης τεμάχιον ένα τέταρτον του στρέμ-

ματος ως έγγιστα προς την πλευράν αυτού του κήπου αξίας δραχ. 180, ώστε τα δύο ταύτα τεμάχια έξαιρούνται της κατασχέσεως, καθώς θεώρουν θεώσι διακριτικά σημεία διαχωρίζοντα αυτά, πρό της ήμερας διαχωρισμού παρατηρητέον ότι ο άγοραστής του άνωτέρω έδος κήπου Στεφανήν Παγίδα θέλει παραλάβει αυτόν τον κήπον μετά την προς αυτόν κατακυρώσιν και μετά προηγουμένως εκτίμησιν των εντός αυτού κηπουρικών τοις δε έτέρου κήπου ο άγοραστής ήτοι του προς τον Παναγιώτην Μιχαήλ ανοικιασμένου θέλει τον παραλάβει κατά τοις άνωτέρω όρους και συμφωνίας.

3) "Ένας άμπελώνας εις θέσιν Μάννα ή Χιόνες, τοιχογυρισμένος με πατητήριον εντός αυτού και δεκατρία σικκιδένδρα, εκτάσεως έξι στρεμμάτων ως έγγιστα ήτοι τριών ημερών ζευγαρίσματος διαιρούμενος εις τρία τεμάχια (σκάλας) και γεινιάζον νοτινά με τους κληρονόμους του Γιανουλάκη Λαπιέρ, βορινά με τον Ιωάννην Μαργακόν, προς δυσμάς με την έπισκοπήν Σύρου και προς ανατολάς με τον Γεώργιον Πρίντζη, εξετιμήθη παρά του Κ. Δημαρχου Σύρου ο αυτός άμπελώνας δια δραχ. 2500 δύο χιλιάδας πεντακοσίας· κατά γραπτήν έντολήν του δικηγόρου Αλεξάνδρου Δ. Αλεξάνδρου πληρεξουσίου της Ανδριάνας Πρίντζη προσφέρω επί ονόματι και δια λογαριασμόν της αυτής Ανδριάνας δι αυτόν τον άμπελώνα δραχ. χιλίας 1000 δια να χρησιμοποιήσῃ ως πρώτη προσφορά του αυτού άμπελώνας μένει ο όρειλέτης Γάσπαρης Περής.

4) "Ένας άμπελώνας εις θέσιν Ροζιά νεόφυτος τοιχογυρισμένος και συγκείμενος εκ τριών τεμαχίων (σκάλας) εκτάσεως ενός και ήμισους στρέμματος ως έγγιστα εντός αυτού ύπαρχει μία συκή και ένας όρνιός γεινιάζον νοτινά τον Ιωάννην Ξανθάκη, ανατολικά τους κληρονόμους του Διονάρδου Προβλεγγίου, βορινά με τον Φραγκούλην Δουναβιν και προς δυσμάς τον Αντώνιον Περή, το όποιο άμπελώνας ο άγοραστής θέλει παραλαμβάνει τους καρπούς μετά τον θάνατον της Ανδριάνας γένους Πρίντζη συζύγου του αυτού κήπου και με την άμπελοκαλλιέργειαν θέλει παραλαμβάνει τους καρπούς αυτού του άμπελώνας μέχρι του θανάτου της και υπό αυτόν τον όρον πωλείται, ώστε ο άγοραστής θέλει παραλαμβάνει τους καρπούς αυτού του άμπελώνας μετά τον θάνατον της Ανδριάνας γένους Πρίντζη, μεσεγγιούχος του αυτού άμπελώνας μένει ο όρειλέτης Γάσπαρης Περής.

Προσδιορίζομεν και ήμεραν πλειστηριασμού των άνωτέρω κατασχθέντων άκινήτων κτημάτων την δεκάτην έβδομήν του έλευσομένου μηνός Νοεμβρίου 1857 ήμεραν Κυριακήν, τόπον δε του πλειστηριασμού την πλατείαν της αγοράς της πόλεως και δήμου Σύρου εις θέσιν Δανελάκη έξωθεν του καφενειου των κληρονόμων του Μιχαήλ Μακρυονίου και δια της εκδόθεισομένης διακηρύξεως μου θέλει προσδιορισθῃ ή ώρα και διάρκεια του πλειστηριασμού δι εκαστον κτήμα και ο ύπάλληλος ένώπιον του όπολου προέκειται να γίνει ο πλειστηριασμός.

Δι' ου συνέταξα την παρούσαν έκθεσιν την οποίαν άφου άνέγνωσα προς τον δημαρχον Σύρου Κύριον Γεώργιον Α. Δαλιζιον ύπεγράφη παρ' αυτού και έμοι.

Ο Δημαρχος Γ. Α. Δαλιζιος.

Ο Κλητήρ Χ. Π. Έλευθερίου

Ο Έκ δό τ η σ Ν. Β. Α. Ρ. Β. Α. Ρ. Ε. Σ. Ο

Τύποις Ν. Βαρβαρέσου.